

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεία: Γερμανοῦ 90.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κατὰ τὸν Αὐγούστον συγκροτεῖται ἐν Λωζάννῃ παγχριστιανικὸν συνέδριον τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἐπισκοπιακῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας, εἰς ἣν θέλουσι προσέλθει 500 ἀντιπρόσωποι ἐξ ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, πλὴν ἀτυχῶς τῆς Ρώμης, ὅπως συζητήσουσι τὸ κατὰ πόσον εἶναι κατορθωτὸς εἰς στενωτέρου σύνδεσμος ἐπὶ κοινῆς δογματικῆς καὶ ἠθικῆς βάσεως στηριζόμενος. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποτελεσμάτων ἅτινα θὰ ἔχη τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸ ὅτι διὰ διαφορῶν διεθνῶν ὀργανώσεων ἀποτελουμένων ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων μεταξὺ διαφορῶν Χριστιανικῶν λαῶν ἐπιδιώκεται ἡ σύσφιγξις τῶν σχέσεων ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, καὶ τοῦτο μόνον ἀποτελεῖ λίαν εὐδαίμων καὶ παρήγορον σταθμὸν προόδου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γεφυρωθῇ ἐπὶ τέλος τὸ ἀπαίσιον χάσμα τὸ ὁποῖον χωρίζει τοὺς διαφοροὺς χριστιανικοὺς λαοὺς ἔστω καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ συνενόησις ἐπὶ τῶν ἀκανθωδῶν δογματικῶν ζητημάτων. Ἐὰν ἐμβριθῶς μελετήσωμεν τὴν ἱστορίαν θὰ διακρίνωμεν ὅτι τὰ ριζικὰ αἴτια ἅτινα ἐδημιούργησαν τὰ σχίσματα καὶ τὰς αἰρέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατ' ἀρχὴν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἄγνοια, ἡ παρεξήγησις, τὸ πείσμα. Ἐὰν λοιπὸν ταῦτα ἅτινα ἐκάστοτε ὡς καπνοὶ συνεσκοτίουν τὰς διανοίας τῶν διαφωνούντων ἀρθοῦν καὶ ἐν πνεύματι, πραότητος καὶ ἰσοτιμίας ἐξετάσουσι τὰ διάφορα ζητήματα (δογματικὰς διαφορὰς) ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ

διακρίνουσι ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἶναι εἰς ἄκρον λυπηρὸν διότι καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία δὲν ἤχη εἰσέτι εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀδελφικῆς συνενόησεως μετ' ὅλων τῶν χριστ. δογμάτων κατ' ὅτι ἂν καὶ αὕτη οὕτως ἐσκέπτετο ἀσφαλῶς συντόμως θὰ ἐπήρχετο ἡ ποθητὴ συνενόησις. Χωρὶς νὰ ὑποτιμῶμεν διόλου τὰς μεγάλας διαφορὰς αἰτινες μᾶς χωρίζουσι ἀπὸ τὴν Ἀγγλικανικὴν καὶ Ρωμαϊκὴν ἰδίως ἐκκλησίαν, νομίζομεν ἢ μᾶλλον ἀκραδάντως πιστεύομεν ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς παραμένον καὶ φρουροῦν τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν θὰ φωτίσῃ καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς διανοίας τῶν ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ ἀδόλως ἀναζητούντων τὴν ἀλήθειαν (ἂν πράγματι οὕτω σκέπτονται ἢ σκεφθῶν εἰς τὸ μέλλον τοῦλάχιστον) οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιῶν. Ἄλλως τε καὶ ἐπιτακτικὴ ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη ἐπιβάλλει ἤδη ὑπὲρ ποτε τὴν συνενόησιν καὶ συνεργασίαν τῶν διαφορῶν ἐκκλησιῶν, κατ' ὅτι ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἐκκληροδότησε πρὸς ἐπίλυσιν παμμέγιστα κοινωνικὰ, ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα, ἡ μόνη δὲ κραταιὰ δύναμις ἣτις ἀποτελεσματικῶς δύναται νὰ τὰ ἐπιλύσῃ, καὶ σταματήσῃ τὸν κατήφορον, καὶ διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα εἶναι ἡ θεοφρούρητος Ἐκκλησία. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία τότε μόνον εἶναι πράγματι θεοφρούρητος ὡς ὁμὰς ἀτόμων ὅταν ἡ ἀδόλος τοῦ Χριστοῦ ἀγάπη καὶ ἰσότης καὶ ταπεινώσις βα-

σιλεύη μεταξύ όλων ανεξαρτήτως τῶν μελῶν της ἀπὸ τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης μέχρι τοῦ τελευταίου μοναχοῦ ἢ ἡμιβαρβάρου τῶν Ἰνδιῶν χριστιανοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νυχθημερόν εὐχεται διὰ τῶν κληρικῶν της «ὕπερ εὐσταθίας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» ὥστε μετ' ἀνυποκριτοῦ χαρῆς θὰ ἴδῃ τὴν ποθητὴν ἐκείνην ἡμέραν ἥτις θὰ εἶναι καὶ ὁ προάγγελος τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἥτις εἶδε νὰ μὴ εἶναι εἰσέτι πολὺ μακρὰν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

— Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ,

Ἐχόντες πλήρη πεποίθησιν, ὅτι οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται τοῦ «Ἀποστόλου Ἀνδρέου» προθύμως θὰ μελετήσωσι ἐρμηνεῖαν τινὰ ἐκ τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐρμηνείας τῆς Ρούθ, ἣν τόσον ἐπιεικῶς ἐδέχθησαν οὗτοι, λαμβάνομεν κατ' ἐκλογὴν τὸ κατὰ Ἰωάννην Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἐπειδὴ περιλαμβάνει ὑψηλὰ καὶ ἐν ταύτῳ πρακτικὰς ἐννοίας, καὶ ἀκόμη πρακτικώτερα καὶ ὠφελιμώτερα διδάγματα καὶ μαθήματα πρὸς τὸν καθόλου χριστιανικὸν βίον. Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν ἐρμηνεῖαν τοῦ προκειμένου Εὐαγγελίου, δὲν εἶναι τάχα πρέπον καὶ ὠφέλιμον νὰ προτάξωμεν πρῶτον ἑπισημαστικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ; Τοῦτο εἶναι βέβαιον. Δ' 8 καὶ προβαίνομεν.

Περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐγράψαμεν σύντομὰ τινὰ ἐν τῷ «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ», ὁμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου Λόγου. Ἐκτενέστερον δὲ σήμερον γράφοντες σημειοῦμεν, ὅτι ὁ θεὸς ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, γεννηθεὶς ἐν Βηθσαϊδᾷ τῆς Γαλιλαίας, ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ ὀνομαζομένου πρὸς διακρίσιν **μείζονος** (α). Ἐπειδὴ δὲ ἡ οἰκογένεια αὐτῶν ἦτο πτωχὴ, ὁ Ζεβεδαῖος ὁ πατὴρ αὐτῶν ἦτο ἀλιεὺς, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰακώβος ἠκολούθησαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς, ἤτοι τὴν ἀλιευτικὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν ἐξήσκηον ἐν τῇ θαλάσῃ τῆς Γαλιλαίας ἢ τῆς Τιβεριάδος λίμνης. Ἐκεῖ παρὰ τὴν θάλασσαν ταύτην, ἀπαντήσας ὁ Κύριος τὸν Ἰωάννην μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε καθήρτιζον τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἐκάλεσε τοὺς δύο ἀδελφοὺς εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα. Ὁ δὲ Ἰακώβος καὶ ὁ Ἰωάννης εὐθὺς ἀφήσαντες τὰ δίκτυα καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν, ὡς ἔπραξε τοῦτο πρὸ ὀλίγου ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πέτρου (β).

Κατὰ τὴν γνώμην ἀρχαίων τινῶν καὶ ἰδίως τοῦ μα-

καρίου Θεοφυλάκτου, ὁ Ἰωάννης ἦτο συγγενὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Ἰωσήφ ὁ μνηστὴρ εἶχεν ἑπτὰ τέκνα ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Σαλώμη, ἡ μήτηρ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ὡς ἀδελφὴ τοῦ Κυρίου, ὁ δὲ Ἰωάννης ὡς ἀνεψιὸς αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐρμηνεῖαν ταύτην, οἱ λεγόμενοι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, (γ) δὲν εἶναι τέκνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὡς ἀνευλαβῶς καὶ ὀλασφῆμως οἱ σήμερον διαμαρτυρούμενοι καὶ οἱ ἄλλοι πικιλώνυμοι αἰρετικοὶ δι' ἄσχυρίζονται, ἀλλὰ τέκνα τοῦ Ἰωσήφ, ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ γυναικὸς πρὸ τῆς μνηστείας τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶχε χαρακτῆρα ταπεινὸν καὶ εἰρηρηνικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο προσφιλεὶς καὶ λίαν ἀγαπητός· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰδείξε πάντοτε πρὸς τὸν Ἰωάννην ἰδιαιτέραν φιλίαν καὶ ἀγάπην. Καὶ ἡγάπα μὲν ὁ Θεάνθρωπος πάντας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἀποστόλους, τὸν Ἰωάννην ὅμως τὸν Ἰακώβον καὶ τὸν Πέτρον παρελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τινὰς περιστάσεις. Οἱ τρεῖς οὗτοι ὑπῆρξαν μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου (δ), τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ μεταμορφώσεως (ε) καὶ τῆς ἐν τῇ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ ἐδύνης καὶ λύπης τοῦ Σωτήρος (ς). Ἀλλ' ὁ Σωτὴρ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην ἐτίμησε μᾶλλον τὸν ἄλλων διὰ τῆς θείας αὐτοῦ ἀγάπης· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς ὀνομάζει ἑαυτὸν πολλάκις, μαθητὴν τὸν ὁποῖον ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς (η). Εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Μυστικῆς δείπνου ἔκυψεν εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἐμπιστευτικῶς, ποῖος ἦτο ὁ προδότης (θ). Ἀλλ' ἡ μεγαλυτέρα τιμὴ καὶ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐξεδηλώθη, ὅτε ὁ Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθνήσκων ἐνεπιστεύθη τὴν Παναγίαν αὐτοῦ Μητέρα πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος καὶ παρέλαθεν αὐτὴν ὡς εἰλικρινῆς προστάτης εἰς τὰ ἴδια (ι) καὶ περιποιήθη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς, ὅστις κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς, συνέβη δέκα πέντε ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἔχων, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Σωτήρος, τὴν «Ἀειπάρθενον Θεοτόκον» ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ, παρέμενεν ἐν Ἱερουσαλήμ, εἰτα κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως (Πράξ. Δ' 1, 2, 13, 19), ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς ἀποστολικῆς χορείας ἐπ' ὀλίγον μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Σαμάρειαν ἐπὶ σκοπῆν νὰ κηρύξῃσι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ βεβαιώσωσι τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν εἰς τὴν πίστιν, παρέχοντες τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. (Πράξ. Η' 14—16). Διὰ ταύτας τὰς ἀποστολικὰς ἐνεργείας ὁ Ἀπόστολος ὀνομάζει τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, σὺλον τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ὀνομάζει ἐπίσης τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰακώβον (Γαλάτας Β' 9). Ἐξάπαντος δὲν ἦτο παρὼν κατὰ τὴν ἐν Ἱερουσόλοις ἀποστολικὴν Σύνοδον περὶ τὸ 50 ἔτος, παρέμεινε δὲ πικανῶς ἐν Ἱερουσόλοις κηρύττων μέχρι τοῦ 66 ἢ 70 ἔτους, ὅποτε συνέβη ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, καθ'

(α) Μάρκ. α. 20 vs. 41. (β) Ματθ. Δ' 18, 22. (γ) Ματθ. ΣΤ'. 55, 56. (δ) Μάρκ. Ε'. 37. (ε) Λουκ. Θ'. 23. (ς) Μάρκ. ΙΒ'. 33. (η) Ἰωάν. ΙΔ'. 26. ΚΑ'. 7, 20. (θ) Ἰωάν. ΙΓ' 23-25. (ι) Ἰωάν. ΙΘ'. 26, 27.